

Arrest

nr. 68 160 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juni 2006 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 6 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2011.

1.3. Op 25 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Panjab in de provincie Bamyān. U bent sjiit en behoort tot de etnische groep der Hazaras. Sinds 1385 (2006) was u als bediende aan het werk in het huis van A(...) R(...), die ook burgemeester was in Panjab, toen u in de dierenstal benaderd werd door diens dochter, S(...). Zij nodigde u uit om de liefde te bedrijven. U weigerde uit vroomheid: seksuele betrekkingen voor het huwelijk zijn immers niet toegelaten in de islam. S(...) reageerde hysterisch. Ze liep naar buiten, scheurde haar kleren en haar hoofddoek en begon te schreeuwen dat u had getracht haar te verkrachten. U keerde onmiddellijk naar huis terug. Twee uur later kwamen enkele soldaten naar uw huis. Toen u ze zag aankomen liep u meteen de bergen in. Uw vader vertelde de soldaten dat u nog niet was thuisgekomen. Ze wensten u te arresteren omdat u verdacht werd van een poging tot verkrachting. U verliet onmiddellijk uw streek en trok naar uw oom in Herat. Drie dagen later kwam u bij uw oom aan. Deze was ondertussen al op de hoogte gebracht door zijn familie over wat er met u was gebeurd. Hij vertelde dat uw leven in gevaar was en raadde u aan het land te verlaten. U vreesde immers gestenigd te worden of anderszins door de familieleden van S(...) te worden vermoord om de eer van hun familie te herstellen. U vroeg in België asiel aan op 12 juni 2006. Uw aanvraag werd op 29 juni door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard wat door het CGVS bevestigd werd in dringend beroep in de beslissing van 14 december 2006. Op 27 februari 2007 diende u een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep werd verworpen op 24 november 2010.

Op 14 mei 2007 diende u een tweede asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 12 januari 2011 vroeg u voor de derde maal asiel aan. U legde een overzicht neer van uw behaalde attesten in verschillende cursussen.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds in 2006 tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf kwam. Uw beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad van State werd op 24 november 2010 verworpen. Heden brengt u geen nieuwe elementen aan die bovengenoemde appreciatie eventueel zouden kunnen ombuigen. Het overzicht van uw attesten heeft geen betrekking op uw asielrelaas. De Vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamiyan, meer bepaald in het district Panjab, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de situatie in provincie Bamiyan in het algemeen kalm was. Voor het district Panjab wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Bamiyan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Panjab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat de verwerende partij hem ten onrechte het statuut van vluchteling en de beschermingsstatus van subsidiaire aard weigert. Verzoeker betwist de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2, c, van de vreemdelingenwet voor burgers uit de provincie Bamiyan. Volgens verzoeker dient er omwille van het principe van de 'volatiliteit van de gebeurtenissen' steeds rekening gehouden te worden met de laatste, actuele stand van zaken met betrekking tot de veiligheid in de geboorteprovincie en -district van een kandidaat vluchteling uit Afghanistan.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten aangevoerd: ANSO-rapporten met betrekking tot de situatie in de provincie Bamiyan, met name het rapport van 16-28 februari 2011, 16-31 maart 2011 en 1-15 mei 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het CGVS reeds in 2006 tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf kwam en verzoeker heden geen nieuwe elementen aanbrengt die deze appreciatie eventueel zouden kunnen ombuigen, daar het overzicht van zijn attesten geen betrekking heeft op het asielrelaas, (ii) in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's en voor het district Panjab geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten en (iii) het UNHCR adviseert dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet te onderzoeken in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats, en verder niet adviseert om aan Afghanen afkomstig van de provincie Bamiyan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 mei 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met betrekking tot zijn derde asielaanvraag op dezelfde feiten baseert zoals aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, hetgeen door verzoeker uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift onder het kopje “feiten en procedurele voorgaanden”. Bij beslissing van 13 december 2006 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds dat de aangehaalde vluchtmotieven geen enkel verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag, omdat verzoekers problemen eerder gemeenrechtelijke feiten betreffen en er ernstige vraagtekens dienen te worden geformuleerd betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas, omdat verzoeker onder andere niet kon verklaren waarom S. zowel haarzelf als verzoeker plots in levensgevaar zou brengen en hij evenmin op de hoogte was van de gebeurtenissen na zijn vertrek, hoewel hij met zijn oom in contact is gebleven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot kritiek met betrekking tot de weigering de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen voor de provincie Bamyān (Afghanistan). Verzoeker betoogt dat omwille van het principe van de ‘volatiliteit van de gebeurtenissen’ steeds rekening dient gehouden te worden met de laatste actuele stand van zaken met betrekking tot de veiligheid in de geboorteprovincie en –district en hij legt ter ondersteuning enkele ANSO-rapporten voor.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt op grond van informatie over de veiligheidssituatie in Bamyān, toegevoegd aan het administratief dossier, geoordeeld dat op dit ogenblik de situatie in Bamyān niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat er voor burgers geen risico van veralgemeend willekeurig geweld bestaat en er geen gewapend conflict aan de gang is. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie als stabiel wordt beschreven, er voor het district Panjab geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten en UNHCR niet adviseert om aan Afghansen afkomstig van de provincie Bamyān een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de mate verzoeker dit oordeel betwist en daarvoor verwijst, zonder enige toelichting, naar ANSO-rapporten van februari, maart en mei 2011, stelt de Raad na lezing van de rapporten vast dat in geen van de drie rapporten waar de veiligheidssituatie van Bamyān wordt besproken noemenswaardige en ernstige recente veiligheidsincidenten worden gemeld (rapport februari p. 3; rapport maart, p.3 en rapport mei, p. 3). De Raad is dan ook van oordeel dat de actuele informatie door verzoeker ingediend niet vermag het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals weergegeven in de bestreden beslissing te ondergraven.

Er zijn in het administratief dossier geen elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoeker brengt evenmin andere elementen aan.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij “*de nietigverklaring, dan wel de hervorming*” wenst te bekomen, wijst de Raad er vooreerst op dat hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een

bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS